U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **B. L.**, zast. Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, č. j. OAM-91/ZA-ZA11-P16-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č. j. 16 Az 3/2021 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), pro nesplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shora uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žádná ze žalobních námitek nebyla důvodná. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil správné závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Dle stěžovatele kasační stížnost splňuje podmínku přijatelnosti, neboť se dotýká problematiky, která nebyla doposud dostatečně judikatorně zpracována, pokud jde o

hodnocení otázky jeho občanství v Ruské federaci a Turkmenistánu a aktuální situaci sílících diktátorských tendencí vládního režimu v Turkmenistánu.

[5] Další obsah kasační stížnosti je zcela totožný s obsahem žaloby podané u městského soudu (pouze slovo žalobce je nahrazeno slovem stěžovatel). Stěžovatel nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle § 12 až 14a zákona o azylu, a má za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení jím uváděných důvodů žádosti, tvrdí-li, že jeho obavy z pronásledování v Turkmenistánu pro příslušnost k sociální skupině navrátilců jsou z pohledu § 12 písm. b) zákona o azylu irelevantní, neboť nespadají pod vyjmenované důvody pro udělení azylu. Žalovaný nesprávně posoudil taktéž stěžovatelovy obavy z povolání do armády v kontextu dostupných podkladových materiálů, a to především s ohledem na Příručku UNHCR. Stěžovatel taktéž nesouhlasil s argumentem účelovosti. Dle stěžovatele bylo nerozhodné, kdy žádost o mezinárodní ochranu podal. Dle jeho názoru je pochopitelné, že k podání žádosti dojde až po vyčerpání jiných možností pobytu. Stěžovatel rovněž namítal, že nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. V neposlední řadě se žalovaný nezabýval ozbrojeným konfliktem na hranicích s Íránem jako jedním ze stěžovatelem tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o důvod nevyhovění žádosti z důvodu ruské státní příslušnosti, stěžovatel uvádí, že nemá k Ruské federaci v podstatě žádný vztah, nikdy tam nežil, nemá tam žádné materiální ani rodinné zázemí a není jisté, zda by ho tato země vůbec přijala jako svého občana a začlenila ho např. do systému zdravotního pojištění, vzdělávání, sociálního zabezpečení apod. Výše uvedené dle stěžovatele vyvolává otázku, zda v jeho případě jsou naplněny znaky státního občanství Ruské federace.

[6] Nad rámec námitek směřovaných proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítl, že městský soud mu ohledně účelovosti jeho žádosti dal částečně za pravdu, uvedl-li, že nelze tvrzenou účelovost vyloučit, ale bez dalšího ji nelze ani potvrdit. Tato skutečnost měla městský soud vést ke zrušení napadaného rozhodnutí nebo soud měl alespoň přezkoumatelně vysvětlit, proč takto neučinil.

[7] Dále stěžovatel zpochybnil hodnocení městského soudu ohledně podkladových informací žalovaného o Turkmenistánu. Důvěryhodnost a objektivita podkladů těchto informací není dle stěžovatele zajištěna, pokud si je vypracovává sám žalovaný. Tento postup se příčí základním pravidlům a zásadám právního státu, správní orgán k tomu ze zákona nemá kompetenci, a pokud své vlastní rozhodnutí odůvodní svým podkladem, který zpracoval, zapříčiní, že toto rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem a je nepřezkoumatelné (rozpor s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu; dále jen „s. ř.“).

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti. Kasační námitky dle žalovaného neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení s. ř. nebo zákona o azylu. Případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, vydané správní rozhodnutí a napadený rozsudek.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 s. ř. s.)

[10] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda námitky v kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ vyložil.

[11] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu nepřijatelná.

[12] Otázkou dvojího občanství se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudcích ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 247/2017 – 64, a ze dne 6. 2. 2020, čj. 7 Azs 267/2019-19, č. 3999/2020 Sb. NSS, v nichž posuzoval mezinárodní ochranu jako krajní prostředek ochrany práv žadatele ve specifické situaci vícero občanství žadatele a na které v bližším odkazuje. Ve stěžovatelově případě neshledal žádné zvláštní okolnosti nad rámec judikatury v této oblasti, které by odůvodňovaly přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Dle stěžovatele měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit, a to z důvodu jeho závěru, že nebylo možno námitku tvrzené účelovosti vyloučit, ale bez dalšího ji nebylo možné ani potvrdit. Jak však i sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, zhodnocení účelovosti žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bylo pouze jedním z důvodů, pro který byla žádost zamítnuta, proto tento závěr městského soudu nemohl mít žádný vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, jestliže obstály další důvody pro zamítnutí žádosti.

[14] Stěžovatel zpochybnil s ohledem na tendence vládního režimu také důvěryhodnost a objektivitu podkladových informací o Turkmenistánu, neboť je vypracovává sám žalovaný. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstantně uvádí, že podklady, ze kterých správní orgán při posuzování mezinárodní ochrany vychází, musí být dostatečně aktuální, důvěryhodné, objektivní a zejména přesné (adresné) ve vztahu k žadatelem uváděnému azylovému příběhu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87). Ve stěžovatelově případě žalovaný takto postupoval, opatřil dostatek podkladů pro zjištění komplexních a dostatečně adresných informací o aktuální informaci v Turkmenistánu z různých zdrojů, takže ani námitka týkající se podkladových informací není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Dále se zabýval přípustností kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být*

přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci městského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci městského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky městský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům městského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015 - 36).

[16] Obsah kasační stížnosti uvedený v odst. [5] tohoto rozhodnutí je totožný se žalobou podanou k městskému soudu, aniž by jakkoliv reagoval na argumentaci soudu, dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou tak tyto námitky nepřípustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.
[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu